

neb, et se innimenne ruminalaste efsib, kes
suud Jumala peale aiab, kui ta pääsi
hasti ei fai. — Nüud tahame meie
ommeti ka sedda teist asia tähhele paama,
kellest meie wanna küllakubjas üles, et see
se siid piddi ollema, et meil nüud teine lug-
gu peaks ollema, kui meie esitwannemil.
Mis assi se olli ommeti?

Uks teine mees. Küllap ses ikka se su-
on sedda ükski ei rovi salgada. Range
meisa töö ja piin teeb meile otsa peale.

Josep. Eks siis meie wannemad ka mo-
sa tööd ei teinud, ja mafso ei maksnud?

Küllakubjas. Küllap se teada, et nem-
mad ilma töö teggematta ei olnud: aga
mis nende töö olli meie töö waisto! se
oli nenda kui lapse mäng.

Josep. Kas siis meles on veel, wanna
taat, kui paljo teggs so issa moisa tegoi?

Küllakubjas. Miks ma ei mälleta!
Meie issjal onjal ouid addra maad ja hei-
na.

namaad läies; ja piddas tehisse allate ja
vaimo allate moisas.

Josep. Kui paljo innimesi teid siis
oll tallus?

Küllakubjas. Meil olli, issa ja em-
ma, tel ja selle naene, se on, nelli töteg-
giad innimesed, kui meie lapsed alles wä-
timad ollime. Se olli pärast katko, kui
ei olnud paljo rahvast.

Josep. Kui paljo lojussti olli teil sel puh-
hul?

Küllakubjas. Meil olli Jummal tän-
natiid paar hobbosi, olli paar hargi, olli
tükki nelli lehma, olli lambotessi ja sea-
porsad —

Josep. Kas siis finno issa joudis selle
rahvaga ja nende loju rega addra maad
harrida? ja peilegi moisa teggo tehha?

Küllakubjas. Egga ta keik maad ei
prukind: harcis ni paljo kui ta joudis:
muist maad olli sellus. Aga olli Jum-
mal